

и на една ремъчка се закача и виси на седлото. Мочугата е оржието и силата на хергеледжията. Като я завърти и захвърли, тя лети съ топката напредъ, като стрела, и тежко на оная кобила, връзъ чийто гръбъ падне. Къмъ това мѣсто вече, гдето мочугата е паднала, се носи на коня си хергеледжията, навежда се, изправя се пакъ и мочугата е въ ржката му. И той пакъ лети напредъ къмъ гжститѣ редици на конетѣ.

Всичко това Медара го правѣше най-изкусно съ своя конъ. Опитва се да го направи и съ черния жребецъ: когато го обърнѣше назадъ, гърбомъ къмъ хергелята, каквото и да правѣше, жребецътъ не пристжпваше ни крачка напредъ. Медара се сърдѣше, шибаше го съ камшика. Жребецътъ скачаше, бѣжтѣше се, ставаше само вода, но не пристжпваше ни крачка. Тогазъ Медара препускаше подиръ хергелята, хвърляше мочугата си и я дигаше отъ земята. Следъ туй пакъ искаше да накара жребецътъ да се отдѣли отъ хергелята — и не успѣваше.

Това се повтаряше всѣки день. Медара не отстжпваше, но и жребецътъ не се подчиняваше. Медара чувствуваше какъ жребецътъ още се бои отъ него, но какъ го намразва: гледа го изподъ замреженитѣ си съ грива очи съ тежъкъ, огненъ погледъ, потръпва и вирва глава, когато му се качва.